

[Glistrup.]

24–25 kr. eller 30 kr. i timen. Han får 14–15 kr. eller 17–18 kr. i timen, for de 10 mellemliggende kroner forsvinder til de forskellige foranstaltninger, som efterhånden er blevet udviklet af hr. Kjeld Olesen og hans parti, hvad enten det er kostumer til Vivi Flindt, eller hvad man kan finde på at bruge midlerne til inden for den offentlige sektor, eller til den hær af prisinspektører, som nu bliver nødvendig, hvis man skal have nogen som helst mulighed for at håndhæve den lov, som nu kommer til afstemning.

Derfor er det, at de kommer fra baglandet, som økonomiministeren var inde på, og løber storm imod socialdemokraterne. De, der kommer bagfra, det er dem, der er holdt nede, og som ikke længere vil finde sig i, at de, der står i forreste række, nu her var med til at stemme dagsordensforslaget ned om, at ministerlønninger og folketingsvederlag skulle nedsættes med 10 pct., at taktreguleringen skulle ophæves, så man fik ensartet dyrtidsregulering inden for det offentlige, som man også har det inden for det private. Det er dem, der kommer bagfra, som nu må komme frem i forreste række, hvis vi skal løse problemerne, hvis vi ikke skal have den store krise igen om 3½ måned.

Men – og her kommer vi vel til det, der var det skelsættende og for mig at høre også det væsentlige i hr. Ninn-Hansens tale – hvor finder vi så den virkelige mulighed for, at vi når frem til et resultat? Dér kan vi jo sige os selv, at når det er den offentlige sparsommelighed, det gælder, når det er nedtrapningen af restriktionerne, som lægger deres blydyne over landet, det gælder om at få gennemført, så finder vi rent faktisk ikke mulighederne hos et parti, der som hr. Kjeld Olesens bekender sig til den socialistiske tro. Så skal vi finde dem et andet sted. Derfor og kun derfor er det, vi siger, at vi må samarbejde med de partier, der i hvert tilfælde forstår, at det er den vej, vi skal frem.

Dér pegede hr. Ninn-Hansen både i sit første og andet indlæg fuldstændig med føje på, at som dette folketing nu er sammensat, så kommer vi ikke nogen vegne, før partiet venstre besinder sig på at forstå, at man ikke kan sidde og svæve mellem to stole. Man må træffe enten det valg, som man traf i foråret 1975, og holde sig til den socialdemokratiske side, hvor man altså så resultatet udvikle sig, som det gjorde, med, at landet blev forarmet mere og mere,

eller erkende den hårde realiteternes verden, at man altså må samarbejde med det parti, som var så slemt ved venstres mandater på denne decemberaften for 3 år siden.

Man siger, at om 20 år er alting glemt, men vi har ikke tid til at vente i 20 år fra den 4. december 1973, hvis vi skal klare dette lands problemer. Vi må komme i gang med samarbejdet på et væsentlig tidligere tidspunkt. Dér har arbejdet med det lovforslag, som vi nu skal til at stemme om, virkelig været et af de positive træk. Venstres gruppe har under det arbejde, vi har udført i de forløbne døgnstid i erhvervsudvalget, virket fuldstændig på og trukket på samme hammel som os andre.

Lad os håbe på, at denne svale bebuder, at vi kan få en sommer, for med den størrelsesorden, problemerne har, skal der et bredt, et fast samarbejde efter på forhånd fastlagte færdselsregler i gang, hvis hr. Ninn-Hansens kongstanke skal have nogen som helst chance for virkelig at blive ført igennem i dette folketing på denne side af et valg. Og Danmarks problemer er så store, at det er absolut nødvendigt, at vi besinder os på alle at gå ind under dette samarbejds åg og ikke lader os være tilfreds med sådan noget traditionelt mismask som det, vi nu skal til at stemme om.

Handelsministeren (Per Hækkerup):

Det var i visse henseender en interessant tale, hr. Glistrup holdt – jeg glæder mig til at læse den i fortrykket.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Sidste fredag gav jeg her i folketinget en redegørelse for den situation, vi på daværende tidspunkt stod i. Jeg måtte ved den lejlighed konstatere, at de forhandlinger, der havde været ført mellem en række partier, var endt uden resultat. Jeg gav da også på regeringens vegne udtryk for, at uanset at der ikke var store udsigter til, at man kunne enes, så burde vi alligevel ikke opgive, vi burde forsøge igen, vi burde undersøge mulighederne for at få genetableret forhandlingerne og finde en løsning på de akutte problemer, som vi stod over for.

Det er derfor med tilfredshed, jeg nu kan sige, at der har været vilje til stede, der har været vilje til stede hos de 5 partier, som altså også har kunnet enes, ikke let og smertefrit, men har kunnet enes om det ret store kompleks af initiativer, som er gået ind i én eneste lov. Jeg vil gerne udtrykke både en tak og en anerkendelse for denne gode vilje.